

Romeinen 5

(overzicht)

Romeinen 1:18 – 3:20 bewijst *de noodzakelijkheid* van rechtvaardiging (verlossing) voor alle mensen.

Romeinen 3:21-31 openbaart *de werkelijkheid* van rechtvaardiging (verlossing), uit Gods genade, door de verdienste van Christus en door ons geloof.

Romeinen 4 toont aan dat deze rechtvaardiging (verlossing) uit genade door geloof *de enige Bijbelse methode van verlossing* is.

Romeinen 5 leert dat deze rechtvaardiging (verlossing) uit genade door geloof *effectief en vruchtbaar* is.

Mogelijke titels voor Romeinen 5:

De verlossing overtreft de zondeval!

(de juridische staat van de gelovige)

(de rechtvaardiging overtreft de zondeval)

Romeinen 5:1-11. De verlossing brengt weldaden, waar de gelovige heel zeker over mag zijn

Verlossing in de tijd en in de eeuwigheid is door Jezus Christus. De verlossing brengt weldaden, waar de gelovige heel zeker over mag zijn. Door geloof in Jezus Christus is de gelovige door God gerechtvaardigd en met God verzoend (5:1-11).

1. Eerste weldaad: Wij hebben vrede met God (5:1).
2. Tweede weldaad: Wij hebben zekerheid van de toekomstige heerlijkheid (5:2).
3. Derde weldaad: Wij hebben zekerheid van Gods liefde temidden van alle verdrukkingen (5:3-5).
4. Vierde weldaad: Wij hebben zekerheid van algehele verlossing: van rechtvaardiging in de tegenwoordige tijd en van verlossing van Gods toorn in het laatste oordeel (5:6-11; cf. Johannes 3:16-18,36).

‘Verlossing’ betekent dat wij behouden worden van Gods heilige en rechtvaardige toorn tijdens ons leven en vooral tijdens het eindoordeel. Als God ‘het grotere’ (de verzoening) heeft gegeven, dan zal hij *veel meer* ‘het kleinere’ (de verlossing) niet weerhouden! ‘Het grotere’, namelijk dat Christus voor *zijn vijanden* stierf, garandeert ‘het kleinere’, namelijk dat Christus *zijn vrienden* zal behouden (cf. Johannes 3:16-18,36).

Romeinen 5:12-21. Het effect van de verlossing overtreft het effect van de zondeval

Verlossing in de tijd en in de eeuwigheid is door Jezus Christus. Het effect van de verlossing *overtreft* het effect van de zondeval. De genade door Jezus Christus is *veel meer* dan de zonde door Adam. De genade van God doet niet alleen de gevolgen van de zonde teniet, maar schenkt ook eeuwig leven.

Romeinen 5:12,18-19 vormt de kern van het argument: “evenals wij veroordeeld zijn op grond van wat één mens (Adam) gedaan heeft, zo worden wij rechtvaardig verklaard op grond van wat één mens (Christus) gedaan heeft”.

Romeinen 5:13-17 is een tussen argument over de universaliteit van de zonde – de Bijbel beschouwt en behandelt de mens *niet alleen als een individu, maar als een onafscheidelijk deel van het geheel*.

Eerste deel van de vergelijking tussen Adam en Christus (5:12)

Gelijk de zonde door één mens in de wereld binnengedrongen is, zo is ook de dood door deze één mens in de wereld doorgedrongen. Vergelijk 5:15, “*door de overtreding van die ene* zijn zeer velen gestorven”. De hele mensheid werd in Adam ingesloten, zodat toen Adam zondigde, alle mensen zondigden; en toen het proces van de dood Adam begon te verwoesten, de dood ook de hele mensheid begon te verwoesten. Alle mensen van de mensheid delen in de zondeval van de eerste mens en in de gevolgen van de zondeval.

Het tweede deel van dit argument wordt in Romeinen 5:18-19 voltooid.

Tussen argument. De zondeval in Adam en de verlossing in Christus (5:13-17)

De zondeval in Adam (5:13-14).

Romeinen 5:13-14 toont aan dat er *een contrasterende parallel* bestaat tussen ‘de zondeval door Adam’ en ‘de verlossing door Christus’.

- Gods wet, de zonde en de dood (5:13-14a). De zonde is universeel. Wanneer er geen ‘wet’ is, kan er ook geen sprake zijn van ‘zonde’, want zonde is de overtreding van Gods wet. Omdat ‘de dood’ als het gevolg van ‘de zonde’ reeds vanaf de eerste mens aanwezig is, bewijst dit feit dat ‘de zonde’ ook reeds vanaf de eerste mens aanwezig is. Dus de ‘zonde’ begon niet pas toen ‘de geschreven wet van Mozes’ kwam, maar was reeds een werkelijkheid vanaf het moment dat de eerste mens ‘Gods wet’ (Gods rechtseis, Gods werkverbond, Genesis 2:15-17) overtrad. De ‘zonde’ was ook een werkelijkheid gedurende de hele periode tussen Adam en Mozes, omdat ‘de wet in de harten van alle mensen geschreven stond’ (Romeinen 2:14-15) en omdat God altijd deze wet, met de dood als straf voor overtreders, heeft toegepast (Romeinen 1:18-32). Dus zowel de zonde als de dood zijn universeel. De hele mensheid deelt in de zondeval van de eerste mens en in de gevolgen van zijn zondeval.
Het feit dat alle mensen de dood sterven, bewijst dat niet onze persoonlijke overtredingen van de geschreven wet (die pas in de tijd van Mozes tot stand kwam), maar de overtreding (zonde) van Adam de oorzaak was van onze zondeval – de zondeval van Adam is de zondeval van de hele mensheid.
- Adam is dus ‘een beeld’ van de komende Christus (5:14b). Beiden zijn vertegenwoordigers of hoofden van een groep mensen. Adam is de vertegenwoordiger of het hoofd van alle natuurlijke mensen (de hele mensheid). Deze groep mensen ‘zijn zondig *in Adam* en veroordeeld tot de dood *in Adam*’. Christus is de Vertegenwoordiger of het Hoofd van alle gelovigen. Deze groep mensen ‘zijn gerechtvaardigd *in Christus* en verkrijgen het eeuwig leven *in Christus*’.

De verlossing in Christus (5:15-17).

Romeinen 5:15-17 toont aan dat de zondeval in Adam en de verlossing in Christus eigenlijk *een contrast* vormen, waarin de goede invloed van Christus het kwade effect van Adam volkomen *overtreft!* “Met de genadegave is het niet als met de overtreding” – de genadegave is *veel meer* dan de overtreding!

- Contrast tussen het slechte en het goede effect (en niet tussen twee aantallen) (5:15). De ene overtreding van Adam werd gevolgd door Gods oordeel en bracht *de veroordeling* van zeer velen (een heel slecht effect). De vele overtredingen van mensen werden gevolgd door Gods genade en bracht *de rechtvaardiging* van zeer velen (een zeer goed effect). Paulus gebruikt de woorden ‘zeer velen’ in twee betekenissen: de ‘zeer velen’ die gestorven zijn, nl. alle mensen aan Adam verbonden, dus alle natuurlijke nakomelingen van Adam; en daarnaast de ‘zeer velen’ voor wie Gods genade overvloedig geworden is, nl. alle mensen aan Christus verbonden, dus alle gelovigen (cf. Jesaja 53:11; Marcus 10:45). Het gaat in dit gedeelte niet om *het aantal* van veroordeelde mensen in contrast tot *het aantal* van gerechtvaardigde mensen, maar om *het effect* van de overtreding van Adam in contrast tot *het effect* van de rechtvaardiging of verlossing door Christus!
- Contrast tussen veroordeling (verdoemenis) en rechtvaardiging (5:16). Adam was verantwoordelijk voor twee kwaden die de wereld zijn binnengedrongen: *de zonde* en *de dood* (cf. 5:12). De overtreding (zonde) van Adam leidde tot *veroordeling*, maar de genadegave (het volbrachte verlossingswerk) van Christus leidde tot *rechtvaardiging*. Door de overtreding van Adam viel de mensheid uit *de staat van onschuld* in *de staat van veroordeling (verdoemenis)*, cf. 8:1). Door het volbrachte verlossingswerk van Christus werd het eerste kwaad, namelijk *de staat van veroordeling* als gevolg van de zonde, niet alleen maar opgeheven zodat gelovigen kunnen terugkeren naar *de oorspronkelijke staat van onschuld*, maar ook in het tegenovergestelde omgezet, zodat gelovigen komen te staan in *de staat van rechtvaardiging!* De daad van Christus had dus een *veel groter effect!* Het volbrachte verlossingswerk van Christus was effectief voor de verzoening van alle zonden van degenen die uit genade geloven. Zij worden niet alleen gerechtvaardigd m.b.t. de *ene* zonde van Adam maar ook m.b.t. de *vele* overtredingen (zonden), die zij zelf gepleegd hebben! De genadegave van Christus had dus ook *een veel grotere omvang!*
- Contrast tussen dood en eeuwig leven (5:17). Door het volbrachte verlossingswerk van Christus werd het tweede kwaad, namelijk *de heerschappij van de dood*, niet alleen maar opgeheven zodat gelovigen kunnen terugkeren naar *de oorspronkelijke staat van de mogelijkheid van eeuwig leven* (de eerste onschuldige mensen mochten alleen eten van de boom van het leven zolang zij gehoorzaam bleven), maar ook in het tegenovergestelde omgezet, zodat gelovigen *de heerschappij van het eeuwig leven* inderdaad, onmiddellijk en voor eeuwig ontvangen! De daad van Christus had dus *een veel groter effect!* Het was effectief voor de verzoening van alle zonden van degenen die uit genade geloven; alleen voor degenen die “de overvloed van Gods genade en de gave van gerechtigheid in geloof ontvangen”. Zij ontvangen niet de mogelijkheid om het eeuwig leven te verdienen zoals Adam in zijn onschuld, maar zij ontvangen het zekere bezit van het eeuwig leven en daarmee een eeuwige zinvolle taak om met Christus te heersen in dit nieuwe leven.

Tweede deel van de vergelijking tussen Adam en Christus (5:18-19)

Romeinen 5:18-19 voltooit de kern van het argument dat was begonnen in vers 12.

Adam is de vertegenwoordiger en het hoofd van alle mensen.

Op grond van de ongehoorzaamheid van Adam verklaart, beschouwt en behandelt God *alle mensen* als zondaren. De hele mensheid deelt in de zondeval (overtreding) van Adam en in de gevolgen van de zondeval (veroordeling en de dood).

Alle mensen (Joden en niet-Joden) zijn zondig in de ogen van God (cf. 3:10-12,23). Alle mensen hebben verlossing nodig! Voor alle mensen is de weg van verlossing hetzelfde (cf. 1:16; 10:12-13; Johannes 14:6; Handelingen 4:12).

Christus is de Vertegenwoordiger en het Hoofd van alle gelovigen.

Op grond van de gehoorzaamheid van Christus verklaart, beschouwt en behandelt God *alle gelovigen* als volkomen (100%) rechtvaardig.

Alle gelovigen (en alleen de gelovigen) delen in Gods genade (die zij door geloof ontvangen, cf. 5:17), in de gerechtigheid van Christus (die zij door geloof ontvangen, cf. 5:17) en in de gevolgen van het volbrachte verlossingswerk van Christus (rechtvaardiging en eeuwig leven). Verlossing is alleen voor de gelovigen (cf. 1:16-17; 3:21-25,28-30; 4:3-16, enz.).

Twee opmerkingen m.b.t. de wet en het evangelie (5:20-21)

De functie van de geschreven wet en de gevolgen (5:20).

Vanaf Adam bestond 'Gods wet' (Gods rechtseis, Gods gebod, Gods werkverbond, Genesis 2:15-17 en Romeinen 2:14-15). Gods gebod werd overtreden. Door bemiddeling van Mozes kwam 'de geschreven wet' er later bij. Het gevolg van de geschreven wet was dat ook de overtredingen van de wet (de zonde) 'toenam' – niet zozeer een toename van het aantal overtredingen, maar een toename van de duidelijkheid van wat zonde eigenlijk is!

Gods bedoeling met het geven van 'de geschreven wet' was niet om *een groter aantal* overtredingen (zonden) onder de mensen te veroorzaken, maar om *een duidelijker beeld en een scherper bewustzijn* van de zonde aan de mensen te geven. Hun vage besef van zonde moest veranderen in een diep besef en een sterke overtuiging van zonde. Hun verdraaide voorstelling van goed en kwaad moest veranderen in een duidelijk beeld van wat goed en kwaad is in Gods ogen. De geschreven wet fungeert als *een vergrootglas* dat de mensen veel meer zonden laat zien dan zij zonder dat kunnen zien. Het laat ook de mensen zien dat hun 'kleine zonden' eigenlijk ergerlijke zonden zijn in de ogen van God (cf. 7:13b).

De geschreven wet heeft nog meer functies. De geschreven wet fungeert als *een leefregel*, die de mensen van God leert hoe zij zich behoren te gedragen (Exodus 20:1-17; Matteüs 22:34-40; Romeinen 13:8-10). De geschreven wet fungeert als *een toom*, die de zonden van de mensen in de wereld in bedwang houdt (1 Timoteüs 1:9-11). De geschreven wet fungeerde als *een tuchtmeester* (een slaaf aangesteld als pedagoog van de kinderen), die de mensen gedurende de oudtestamentische periode met harde discipline in het gareel hield. Zij zagen met verlangen uit naar de bevrijding van dit juk (van de wet), omdat zij de wet niet konden naleven – en die bevrijding kwam uiteindelijk met de eerste komst van Christus en het evangelie van rechtvaardiging uit genade door het geloof alleen (Galaten 3:24). De geschreven wet fungeert als *een spiegel*, die de mensen hun zonden doet kennen en hun bewustzijn en geweten m.b.t. de zonde scherpt (3:20; 7:7; Galaten 3:19). De geschreven wet fungeert als *een rechter*, die alle mensen de mond snoert en strafwaardig maakt voor God (3:19).

"De wet is er bijgekomen, zodat de overtreding toenam" (5:20a). De geschreven wet leidde tot een dieper besef van schuld, de verontreiniging en de overheersende macht van de zonde bij de mens. "Waar de zonde toenam, is de genade meer dan overvloedig geworden" (5:20b). Maar de geschreven wet leidde ook tot een dieper besef van de genade, die God in Christus aan zulke zondaren bewijst!

Het effect van Gods genade en de grotere gevolgen (5:21).

"De genade was *meer overvloedig* dan de zonde" – het was krachtiger, want Gods genade vergeeft niet alleen de zonde, maar schept een nieuw (rechtvaardig) leven en leidt uiteindelijk naar de volheid van het eeuwige leven. Het duidelijker beeld en scherpere bewustzijn van de zonde, samen met de mislukking, frustratie en machteloosheid om de geschreven wet te onderhouden, dwingt mensen hun aandacht te richten op Gods genade in Christus, dat "meer dan overvloedig is geworden". Wanneer mensen onder het juk van de wet het evangelie horen, gaan zij begrijpen dat Gods genade in Christus een veel grotere macht is dan de zonde. Het gaat opnieuw niet om *het aantal* van zonden of genadebewijzen, maar om *het effect* van de zonde en de genade.

Met de zondeval van Adam ging de zonde als koning heersen *over alle mensen*. De zonde had de overhand in de levens van alle natuurlijke mensen op aarde gekregen. Mensen werden slaaf van de zonde (cf. Johannes 8:34, de zonde blijft doen, tegenwoordige tijd). Het resulteerde in (veroordeling en) de dood *voor alle mensen*.

Met het volbrachte verlossingswerk van Christus ging de genade als koning heersen *over alle gelovigen*. Het resulteerde in rechtvaardiging en eeuwig leven *voor alle gelovigen*. Niet meer de zonde maar Gods genade kreeg de overhand in de levens van de gelovigen op aarde.

Conclusies n.a.v. Romeinen 5

Vrede met God (5:1)

‘Onvrede met God’ is een geweten dat *verwijten* maakt. Nog erger, het is *vrees* voor Gods wraak.

‘Vrede’ wordt niet bewerkt door alleen maar vergeving uit genade, maar ook door rechtvaardiging uit genade, d.w.z. door verzoening van Gods toorn dat is gebaseerd op het zoenoffer van Christus. Vrede met God is alleen mogelijk wanneer een godsdienstig systeem in zowel rechtvaardiging door God voorziet als in heiliging van het menselijk hart:

- **Rechtvaardiging.** Door de genoegdoening van Gods heilige en rechtvaardige toorn tegen alle zonde en daarnaast de vervulling van alle gerechtigheid door Christus (Gods gerechtigheid of rechtseis), *rekent* God de volkomen gerechtigheid van Christus uit genade *toe* aan de gelovige in Christus en *verklaart, beschouwt en behandelt* hij de gelovige als volkomen rechtvaardig in zijn ogen. Dit kan geen enkel ander godsdienstige systeem!
- **Heiliging.** Door de vervulling van alle gerechtigheid door Christus en de toepassing daarvan door de heilige Geest, maakt God de gelovige steeds meer en meer Christusgelijkvormig. De gelovige zondert zich steeds meer af van alle goddeloosheid en ongerechtigheid en wijdt zich steeds meer toe aan de Levende God en zijn koninkrijk. Dit kan een mens in geen enkel andere godsdienstige systeem!

In de geschiedenis van de wereld heeft alleen het evangelie deze ‘vrede’ bewerkt, welke bij Gods karakter past en bovendien bij de aard van de mens. God leeft in vrede met ons en wij hebben vrede met God, kalmte van gemoed. Het gevolg van Gods vrede met ons is onze vrede met hem. Vrede met God houdt in dat onze zonden uit het verleden vergeven zijn; dat ons tegenwoordig kwaad ons ten goede wordt; en dat alle toekomstige gebeurtenissen ons niet kunnen scheiden van Gods liefde!

Vijanden van God en vrede (5:10)

Wat betekent het dat wij “vijanden van God” zijn? Zijn wij Gods vijanden of is God onze vijand? Is God toornig tegen ons of zijn wij vijandig gezind tegen God?

Vrede in drie relaties.

- **God sluit eerst vrede met ons.** Hij neemt het initiatief! In de natuurlijke staat zijn alle mensen Gods vijanden en is God vijandig gezind tegenover alle mensen. Hij is niet vijandig gezind in de menselijke zin, waar het gepaard gaat met haat, wraak en zondige acties. Hij is vijandig gezind in de zin dat hij *heilig en rechtvaardig vertoorn*d is over alle goddeloosheid en onrechtvaardigheid van mensen (Romeinen 1:18). De dood van Christus aan het kruis neemt Gods heilige en rechtvaardige toorn tegen de zonden van alle gelovigen weg. Het kruisoffer van Christus verzoent Gods toorn en daardoor *verzoent het God met de gelovige*. Door het kruis sluit God vrede met iedereen die gelooft in Christus en is hij hen niet meer vijandig gezind, maar stort hij zijn liefde uit over hen! Maar Gods toorn blijft over alle mensen die niet geloven (cf. Johannes 3:18,36).
- **Daarna kunnen wij vrede sluiten met God.** Wij krijgen en hebben pas vrede met God, wanneer wij in Christus gaan geloven (Romeinen 5:1-2). Gods volmaakte verzoeningswerk door Christus wordt aangenomen door ons geloof en wordt door geloof ons deel en ervaring. Het werk dat Christus heeft verworven wordt door de heilige Geest als ‘vrucht’ toegepast in ons leven (Galaten 5:22-23). Door het geloof sluiten wij vrede met God, krijgen wij vrede met God en zijn wij hem niet meer vijandig gezind!
- **En pas daarna kunnen mensen vrede sluiten met elkaar.** Pas wanneer wij persoonlijk ervaren hebben hoe God vrede met ons sluit en wij vrede met God gesloten hebben, kunnen wij goed vrede met andere vijandige mensen sluiten. Voorheen zorgde de rituele wet dat de Joden en heidenen vijanden van elkaar waren. De dood van Christus vervult de wet en maakt een einde aan de (rituele en civiele, niet aan de morele) wet, welke steeds de scheiding tussen Joden en heidenen handhaafde: Christus doet de ceremoniële wet weg (Kolossenzen 2:14) en stelt het buiten werking (Efeziërs 2:14-15) door het aan het kruis te nagelen. Jezus is de Vredestichter tussen mensen die voorheen vijanden van elkaar waren. De Joden en de heidenen die vrede met God gesloten hebben, kunnen nu ook vrede met elkaar sluiten. Deze vrede is alleen mogelijk wanneer beide partijen vrede willen sluiten met elkaar. Door het kruis heeft God vrede met ons gesloten. Hij verwacht dat wij nu vrede sluiten met onze vijanden. Jezus zegt, “Zalig zijn de vredestitchers” (Matteüs 5:9).

De twee kanten van vrede.

Het woord ‘vrede’ heeft in de Bijbel twee betekenissen:

- **In negatieve zin is vrede een afwezigheid van uiterlijke twist, oorlog, enz.** ‘Vrede’ is een afwezigheid van innerlijke boosheid, irritatie, vrees, opgejaagde gevoelens, morele conflicten, enz. Meestal beperken de mensen in de wereld ‘vrede’ tot deze negatieve kant.
- **In positieve zin is vrede heel maken van hetgeen voorheen gebroken was.** ‘Vrede’ ontstaat wanneer je een gebroken relatie herstelt of een afgebroken doel in je leven weer oppakt. ‘Vrede’ komt wanneer je alles wat God in je leven nodig acht weer tot stand brengt.

‘Vrede’ ervaar je wanneer God je bezerde gevoelens heelt. Bijvoorbeeld wanneer je je ‘gebroken’ voelt omdat je vader of moeder vroeg gestorven is, of je ouders gescheiden zijn, of een van je ouders verslaafd was, of jezelf in zonde geleefd hebt, enz. dan kan God je weer helemaal heel maken, alsof die treurige gebeurtenis nooit gebeurd is! God kan een betere Vader of Moeder of Ouderlijk Voorbeeld voor je zijn dan welke aardse vader, moeder of ouder! God vergeeft niet alleen je vroegere zonden, maar kan ook de gevolgen van jouw vroegere zonden helemaal wegnemen, of de gevolgen van vroegere ongerechtigheid van anderen tegen jou! Hij neemt de vijandschap weg, maar ook de gebrokenheid! God is de Vredestichter en de Heelmaker!

Vrede op grond van waarheid of gevoelens.

- De waarheid van Gods Woord is de enige blijvende basis voor vrede. Alleen de waarheid maakt ons vrij van alle andere bindingen (Johannes 8:31-32); hetzij verstandsbindingen, hetzij gevoelsbindingen, hetzij relatiebindingen.
- De gevoelens van een mens kunnen heel erg wisselen met de omstandigheden. Gevoelens van onvrede zijn niet altijd op waarheid gegrond (bv. een laag zelfbeeld, of angst dat God niet zorgt) en soms onvermijdelijk. Wanneer je iets doet wat recht is in Gods ogen, kan het toch tegenstand van anderen brengen. Deze tegenstand verloopt niet altijd in vrede en kunnen onstuimige gevoelens veroorzaken. Je moet dus onderscheid maken tussen *de diepe overtuiging in je hart* dat wat je doet God behaagt (= vrede) en *de onstuimige gevoelens* (= onvrede) die je kunt ervaren. Weerstand bieden tegen wat God wil dat je wordt of doet – of dat uitstellen – leidt alleen tot onvrede in gevoelens en relaties. Overgave, onmiddellijke gehoorzaamheid aan God en doelgericht werken aan wat hij wil, leidt tot onmiddellijke vrede in gevoelens en relaties.

De zegeningen van de verlossing (5:2-4)

Al de zegeningen van de verlossing zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden en de ene zegening groeit vanuit de vorige zegening. Degene die gerechtvaardigd is, ervaart ook Gods andere zegeningen. Echte kinderen van God ervaren Gods vrede (5:1), hebben vrije toegang tot Gods troon, ervaren Gods kracht (genade) om te volharden, hebben zekerheid (hoop) van uiteindelijke volkomen verlossing (heerlijkheid) (5:2), ervaren vrede of zelfs vreugde in verdrukkingen, omdat verdrukkingen Gods middel zijn om hen heilig en bruikbaar te maken (volharding en beproefd geloof te geven) (5:3-4), hebben zekerheid (hoop) van Gods liefde voor hen en ervaren het voortdurende getuigenis van de heilige Geest (5:5) (cf. Romeinen 8:28-30).

De zin van het lijden (5:3-5)

Niet alle lijden lijkt zinvol, omdat het de nare gevolgen zijn van de zonde in de wereld. Maar het christelijke lijden is zinvol. Verdrukkingen, moeilijkheden en vervolgingen *ter wille van Christus* bewerken volharding, beproefdheid, volwassenheid, hoop, zekerheid van zoonschap, heiliging, vruchtbaarheid en de openbaring van Gods heerlijkheid (5:3-5; Jakobus 1:2-4; Hebreeënen 12:5-11; 1 Petrus 4:12-16).

Liefde (5:8)

Gods liefde is eerst. Lang voordat wij aan God denken of hem zoeken, heeft hij voor ons gekozen en ons eerst liefgehad (1 Johannes 4:19; Efeziërs 1:4). Hij heeft ons liefgehad lang voor wij geboren waren, want reeds 2000 jaar geleden stierf Christus voor onze zonden aan het kruis (Romeinen 5:6,8,10).

Gods liefde wordt bewezen. God spreekt niet alleen zijn liefde uit, maar ‘bewijst’ zijn liefde met daden. God geeft zijn Zoon, Jezus Christus, als een zoenoffer voor onze zonden (1 Johannes 4:9-10).

Gods liefde wordt in onze harten uitgestort. De natuurlijke mens kan ‘liefhebben’ in de betekenis van ‘liefde, die vrienden voor elkaar hebben’ (G: filia, vriendschap), ‘liefde, die ouders en kinderen voor elkaar hebben’ (G: storge, genegenheid) en ‘liefde, die echtparen voor elkaar hebben’ (G: eros, erotiek). Maar de natuurlijke mens kan nooit ‘liefhebben’ in de betekenis van ‘liefde, die God in zijn wezen is’ (G: agape) (1 Johannes 4:7) en die God door de heilige Geest uitstort op zijn kinderen’ (Romeinen 5:8). Deze liefde wordt gekenmerkt door de zelfopoffering van God in Christus en door alle kenmerken die 1 Korintiërs 13 beschrijft, in volmaakte zin. De volharding van gelovigen komt niet voort uit hun eigen liefde voor God of iets anders uit henzelf, maar komt alleen voort uit Gods oneindig grote en vrije liefde voor hen.

Zonde (5:6,8,10)

‘Zwak’ betekent een geestelijke zwakheid, een gebrek aan inzicht of kracht om geestelijk goed te zijn. ‘Goddeloos’ betekent leven zonder de Levende God die zich in de Bijbel openbaart (5:6). ‘Zondig’ betekent een gebroken relatie met de Levende God en bijgevolg doen wat God verbiedt en nalaat wat God gebiedt (5:8). ‘Vijand’ betekent dat de Levende God de natuurlijke mens met heilige en rechtvaardige toorn beschouwt en behandelt – dat God heilige en rechtvaardige weerstand biedt tegen de natuurlijke mens (5:10). Adams zonde had verregaande gevolgen! Wij behoren nooit toe te geven aan een verzoeking, omdat het op een kleine verzoeking lijkt. Er zijn genoeg voorbeelden van één kleine zonde die een persoon, of een hele familie of zelfs een heel volk ruïneerde!

De verzoening en verlossing (5:9-10)

Mensen worden niet verlost door religieuze kennis (kennis in enig godsdienstig systeem) of door morele werken (humanitaire of religieuze werken), maar alleen door het zoenoffer van Christus (“door zijn bloed”).

‘Verzoening’ betekent niet dat *onze vijandigheid tegen God* weggenomen wordt, maar juist dat *Gods vijandigheid tegen ons* weggenomen wordt! ‘Verzoening’ stemt God gunstig en bevredigt zijn heilige en rechtvaardige toorn tegen alle goddeloosheid en ongerechtigheid van mensen en bevredigt zijn heilige en rechtvaardige eis dat zijn wil volkomen uitgevoerd word. Het voornaamste doel van de dood van Christus (van ‘zijn bloed’ en van elke offerande in het Oude Testament) is *God met ons te verzoenen*, niet om ons gedrag ten opzichte van God te beïnvloeden (Hebreeën 2:17). Alle vruchten van Gods verzoening met ons kunnen pas verkregen worden nadat wij onze geest van zelfrechtvaardiging en zelfvertrouwen opgegeven hebben.

‘Verlossing’ betekent dat wij behouden worden van Gods heilige en rechtvaardige toorn tijdens ons leven en vooral tijdens het eindoordeel. Als God ‘het grotere’ (de verzoening) heeft gegeven, dan zal hij *veel meer* ‘het kleinere’ (de verlossing) niet weghouden! ‘Het grotere’, namelijk dat Christus voor *zijn vijanden* stierf, garandeert ‘het kleinere’, namelijk dat Christus *zijn vrienden* zal behouden (cf. Johannes 3:16-18,36)

Roemen of verheugen (5:11)

Er is een verkeerde en een juiste manier van ‘roemen’. Christenen behoren niet te pochen op hun kerkelijke leiders (1 Korintiërs 3:21-23), op hun geestelijke gaven (1 Korintiërs 13:4), op de bekwaamheden en successen van hun bediening (Romeinen 15:17-18; 2 Korintiërs 11:18v), op het aantal heidenen die zij bekeerd hebben (Galaten 6:13), of waarop natuurlijke mensen zoal roemen (Filippenzen 3:2-7). Christenen mogen roemen en zich verheugen op God en op wat *hij* voor hen en door hen gedaan heeft (cf. Romeinen 11:36)!

De leer van de toerekening van de zonde en toerekening van de gerechtigheid (5:12,15-19)

Het woord ‘toerekenen’.

Het woord ‘toerekenen’ wordt in Romeinen 4:3 gebruikt in de zin van iemand iets toerekenen wat strikt gesproken niet aan hem toebehoort. De gerechtigheid van Christus wordt Abraham ‘toegerekend’ uit genade. Dat wil zeggen God ‘*verklaart*’, ‘*beschouwt*’ en ‘*behandelt*’ Abraham als volkomen rechtvaardig!

Onze vertegenwoordigers.

Adam is de vertegenwoordiger of het hoofd van *het gehele gevallen menselijke geslacht*. Hoewel zijn persoonlijke zonde niet onze persoonlijke zonde is, worden alle mensen die aan Adam verbonden zijn (door geboorte) toch op grond van zijn zonde veroordeeld (tot de dood).

Christus is de Vertegenwoordiger en het Hoofd van *het gehele verlore volk van God*. Hoewel zijn werk van verlossing niet onze persoonlijke rechtvaardige daad is, worden alle mensen die aan Christus verbonden zijn (door geloof) toch op grond van zijn gerechtigheid rechtvaardig verklaard (ten leven).

De leer van de toerekening houdt de volgende zaken niet in.

- De leer van de toerekening sluit *de overdracht (of het ‘erven’)* van de persoonlijke verdorven natuur van Adam aan zijn nageslacht uit (zie verder onder ‘erfzonde’).
- De leer van de toerekening sluit *de overdracht van de heilige natuur van Christus* aan gelovigen uit.
- De leer van de toerekening sluit *de veroordeling tot de hel* uit. Het woord ‘dood’ (Genesis 2:15-17) is een term voor alle kwaad die als juridische straf toegediend wordt, zonder omschrijving van de hoeveelheid of de aard van die straf. ‘De dood’ sluit een verlies van Gods gunst in, een missen van Gods invloed, en als gevolg daarvan de verdorvenheid (ontaarding en onvermogen) van de menselijke natuur.
- De leer van de toerekening sluit *de verlossing van alle mensen die ooit geleefd hebben in de geschiedenis* uit. Het woord ‘alle mensen’ in de Bijbel moet steeds in zijn verband uitgelegd worden. Alleen zij die Gods gave van gerechtigheid aannemen, zullen behouden worden (cf. 5:17).

De leer van de toerekening houdt de volgende zaken wel in.

- God handelt niet alleen met mensen als individuen, maar ook *als gemeenschappen* die verbonden zijn aan Adam of aan Christus.
- God handelt plaatsvervangend met de mens. Het feit dat Christus “voor ons in de plaats” geleden heeft en gestorven is, is niet een proportioneel begrip maar *een juridisch begrip*. Christus droeg de straf voor onze zonden, maar niet volgens de aard of in de mate van onze straf. Het maakt niet uit of de schuld betaald wordt met goud of koper, zolang de schuld vereffend wordt. Evenals een kleine hoeveelheid goud een veel grotere waarde kan hebben dan een grote hoeveelheid koper, zo heeft het tijdelijk lijden van Christus een veel grotere waarde voor God als de straf voor onze zonden, dan al het lijden van alle mensen door de eeuwen heen (1 Petrus 1:18-19).

Rechtvaardiging en heiligmaking.

Woorden als ‘zondaar’, ‘onrechtvaardig’ en ‘rechtvaardig’ hebben twee verschillende betekenissen. Soms beschrijven zij *de juridische relatie* van de mens tegenover God en soms beschrijven zij *het morele karakter* van de mens.

- Een misdadiger die aan de eis van de wet voldaan heeft, is ‘rechtvaardig’ in de ogen van de wet. Hij kan niet langer gestraft worden en heeft recht op alle rechten als burger. Hij is juridisch ‘rechtvaardig’, zelfs al is hij moreel ‘onrechtvaardig’!
- Een christen die God ‘rechtvaardig verklaard’ heeft op grond van de volkomen gerechtigheid van Christus en die dit volkomen geaccepteerd heeft, ervaart tot zijn dood dat hij ‘onrechtvaardige’ dingen denkt, zegt en doet – hij voelt zich nog steeds ‘onrechtvaardig’ in zijn eigen persoon. God verklaart de zondaar niet subjectief rechtvaardig, want dat is hij niet! God verklaart de zondaar wel juridisch rechtvaardig, want dat is hij wel als gelovige.
- Alhoewel Christus zelf geen zonde gedaan heeft, werd hij voor ons in de plaats ‘tot zonde gemaakt’ (2 Korintiërs 5:21). Hij neemt de verantwoordelijkheid op zichzelf om Gods vereisten van de wet te volbrengen in onze plaats. Het lijden van Christus was niet een straf voor zijn zonden, want hij was altijd zondeloos. Het lijden van Christus was een plaatsvervangende straf voor onze zonden!

De erfzonde

Wat is erfzonde?

Een betere term is ‘de oorspronkelijke zonde’ of ‘de toegerekende zonde’ omdat de oorspronkelijke zonde van Adam niet ‘geërfd’ wordt, maar ‘toegerekend’ wordt. De toegerekende zonde (‘erfzonde’) is de innerlijke wortel van alle daadwerkelijke zonden. Het bestaat uit ‘oorspronkelijke schuld’ en ‘oorspronkelijke verdorvenheid’. Alle mensen komen in een volkomen andere ‘staat’ (‘positie’) ten opzichte van God te staan.

De ‘oorspronkelijke schuld’

Adams zonde heeft ‘schuld’ tot gevolg. Adam is de vertegenwoordiger of het hoofd van het hele menselijke geslacht en daarom wordt ‘de schuld’ van Adams zonde ook toegerekend aan alle mensen die (door geboorte) aan hem verbonden zijn (Romeinen 5:12-19; 1 Korintiërs 15:22). Alle mensen staan nu in een positie van ‘schuld’ tegenover God.

De ‘oorspronkelijke verdorvenheid’

Adams zonde heeft ook ‘verdorvenheid’ tot gevolg. Adam is de vertegenwoordiger en het hoofd van het hele menselijke geslacht en daarom wordt ‘de verdorvenheid’ van Adams zonde ook toegerekend aan alle mensen die (door geboorte) aan hem verbonden zijn. ‘Verdorvenheid’ bestaat negatief gezien uit ‘de afwezigheid van de oorspronkelijke gerechtigheid van Adam voor God’, en positief gezien uit ‘de aanwezigheid van een neiging tot zonde’. De oorspronkelijke verdorvenheid kan ook gezien worden als ‘een volkomen ontaarding’ en ‘een volkomen onvermogen’. Mensen missen de oorspronkelijke gerechtigheid van Adam en hebben een neiging om zonden te doen.

- De volkomen ontaarding. Hieronder moet niet worden verstaan, dat de natuurlijke mens (de zondaar, de heiden) geen innerlijke *kennis* van Gods wil heeft; dat hij geen *geweten* heeft dat kan onderscheiden tussen goed en kwaad; dat hij niet in staat is *onzelfzuchtig* te zijn; dat hij geen menselijke *deugden* in anderen kan waarderen; dat hij alleen maar toegeeft aan elk vorm van zonde; en dat hij zo verdorven mogelijk leeft!

Hieronder moet wel verstaan worden, dat elk aspect van zijn wezen en al de vermogens van zijn ziel (geest) en lichaam door de verdorvenheid aangetast zijn. Hoewel hij in relatie tot andere mensen bepaalde menselijke deugden heeft, heeft hij in relatie tot de Levende God geen enkel geestelijke goed in zichzelf. Hij mist ‘de heerlijkheid Gods’, d.w.z. de volmaakte standaard van Gods karakter en tegenwoordigheid (Romeinen 3:23).

‘De volkomen ontaarding’ van de natuurlijke mens wordt door Gods Woord geleerd, maar door de Pelagianen verworpen en door de Semi-Pelagianen (Arminianen) gedeeltelijk verworpen (zie onderaan voor meer toelichting op deze denkwijzen). De natuurlijke en zelfs de godsdienstige mens “heeft de liefde van God niet in zichzelf” (Johannes 5:42). In de natuurlijke mens “woont geen goed, maar alleen de zonde, die een kriegsgevangene van de natuurlijke mens maakt” (Romeinen 7:18-19,23).

De natuurlijke mens “onderwerpt zich niet aan Gods wet, kan zich niet eens aan Gods wet onderwerpen en kan God niet behagen” (Romeinen 8:7-8). De natuurlijke mens heeft een “ijdel denken” (zijn leven is een opeenvolging van onvervulde verwachtingen, een najagen zonder te verkrijgen, een bloeien zonder vrucht te dragen). Hij heeft een “duister verstand” (hij is blind voor het feit dat hij geestelijk en moreel blind is). Hij is “vervreemd van het leven Gods” (hij kent en erkent God niet als de enige mogelijke Bron voor zijn leven). Hij is “onwetend” (de speciale openbaring van God tussen schepping en verstrooiing van de volken is al lang geleden door de volken verworpen en de algemene openbaring van God in de schepping en in het geweten wordt voortdurend onderdrukt of verdraaid). Zijn “hart is verhard” (hij heeft zich doelbewust en keer op keer afgesloten voor God en zijn openbaring). Hij werd “ongevoelig” (alhoewel hij gevoelens en verlangens heeft voor allerlei uitspattingen, werd hij ongevoelig voor de prikkels van zijn geweten). Hij heeft “zich overgegeven aan de losbandigheid” (en als hij daarin blijft volharden, geeft God hem uiteindelijk

over aan de volledige gevolgen van de zonden) (Efeziërs 17-18). De natuurlijke mensen zijn “zelfzuchtig, geldgierig, pochers, vermetel, kwaadsprekers, ongehoorzaam aan hun ouders, ondankbaar, onheilig, liefdeloos, trouweloos, lasteraars, onmatig, onhandelbaar, afkerig van het goede, verraderlijk, roekeloos, opgeblazen, met meer liefde voor genot dan voor God, alleen met een schijn van godsvrucht” (2 Timoteüs 3:2-4). Zie ook Titus 1:15 en Hebreeë 3:12-13.

- Het volkomen onvermogen. Hieronder moet niet worden verstaan, dat de mens (de zondaar, heiden) geen *goed kan doen* (want hij kan nog steeds natuurlijke, burgerlijke en geestelijke uiterlijke goede dingen doen); ook niet dat hij geen *deugden heeft* in het sociaal verkeer; en ook niet dat hij geen *goede gevoelens en daden* tegenover zijn medemens kan hebben – allemaal dingen die de goedkeuring en dankbaarheid van mensen en, tot op zekere hoogte, van God kunnen wegdragen.

Hieronder moet wel verstaan worden, dat al deze daden, houdingen en gevoelens *in relatie tot God* absoluut tekortschieten! Want al deze daden enz. worden niet gedaan als *een reactie op Gods geopenbaarde wil* en worden ook niet *aangespoord door het motief God lief te hebben of God te vertrouwen of het doel God te verheerlijken*. De niet-wedergeboren mens kan niets doen dat fundamenteel Gods goedkeuring wegdraagt en dat volkomen voldoet aan de vereisten van Gods wet. Hij kan ook niet uit zichzelf zijn fundamentele voorkeur voor de zonde en voor zichzelf verruilen voor een liefde voor God. Hij kan er niet eens een begin mee maken. Hij is helemaal niet in staat tot enig geestelijk goed.

‘Het volkomen onvermogen’ wordt door de Pelagianen en de Semi-Pelagianen verworpen. De Pelagianen geloven dat God alle natuurlijke mensen *een volkomen vermogen* gegeven heeft om goed te doen en ontkennen dat de morele vermogens van de natuurlijke mens door de zonde ook maar aangetast zijn. De Semi-Pelagianen (Arminianen) geloven dat God alle natuurlijke mensen *uit genade het vermogen* gegeven heeft om goed te doen of om voor de waarheid te kiezen (de zogenaamde ‘vrije wil’). ‘Het volkomen onvermogen’ wordt echter door Gods Woord geleerd. De natuurlijke mens moet door de heilige Geest wedergeboren worden (Johannes 3:3,5) en door God naar Jezus Christus getrokken worden (Johannes 6:44). De natuurlijke mens is een slaaf van de zonde (Johannes 8:34) en kan uit zichzelf geen vrucht dragen (Johannes 15:4-5). Geen enkel natuurlijk mens is rechtvaardig, verstandig, zoekt God of doet wat goed is (Romeinen 3:10-12). De natuurlijke mens onderwerpt zich niet aan Gods wet, kan zich niet onderwerpen aan Gods wet en kan God niet behagen (Romeinen 8:7-8). De natuurlijke mens aanvaardt niet hetgeen van de heilige Geest afkomstig is (1 Korintiërs 2:14). De natuurlijke mens is onbekwaam ook maar iets als zijn eigen werk in rekening te brengen voor het aangezicht van God (2 Korintiërs 3:5). De natuurlijke mens is geestelijk ‘dood’ vanwege zondige begeerten en daden en vanwege de zondige wereld en boze machten om hen heen (Efeziërs 2:1-3). Geen enkel mens wordt uit zichzelf of door zijn eigen werken of inspanningen behouden (Efeziërs 2:8-9; Romeinen 9:16). Geen enkel natuurlijk mens kan God welgevallig zijn (Hebreeë 11:6).